

De hele winter door en tot in het late voorjaar kunnen we citrusvruchten plukken, zoals deze mandarijnen eind april.

Mas de Granier

Vruchten plukken

Op het zuidelijkste puntje van de Longo mai-archipel, in de Mas de Granier, genieten wij sinds enkele jaren van een bijzondere luxe die wij graag iedereen aanbieden: citrusvruchten.

Sinaasappelen, citroenen, mandarijnen, clementines, grapefruits, pomelo's, kumquats, combawas, faustrines, tangelolos, yuzu... allemaal in verschillende variëteiten met pakkende namen en met verschillende oogsttijden. In tegenstelling tot de gestandaardiseerde citrusvruchten die men gewoonlijk in de winkels vindt, hebben onze Caracara-sinaasappelbomen niets te maken met de Tarocco Rosso-sinaasappelbomen, net zomin als de Satsuma Okitsu mandarijnbomen verward mogen worden met de Satsuma Iwasaki! Dit hebben we van Angela geleerd. Toen Angela hier opgroeide, waren er geen citrusbomen op de boerderij. Het toeval wilde dat toen zij op het punt stond de middelbare school te verlaten en uit huis te gaan, haar moeder haar een cadeau wilde geven, en Angela uitte een nogal verrassende wens voor een tiener: zij wilde een citroenboom! Zij kreeg een citroenboom uit Menton aan de Italiaanse grens en nam die mee naar haar nieuwe stadsleven. Van het een kwam het ander en in haar studentenkamer begon zij de zaden van de verschillende citrusvruchten die zij at in potten te zaaien - en zij

groeiden! Geleidelijk aan werden de potten te talrijk en de citroenboom te groot voor haar kamer - en we waren blij dat ze bij ons terugkwam en om ruimte vroeg in een van onze kassen...

Angela hoorde dat citrusbomen moeten worden geënt om er het beste uit te halen en is daarom een opleiding gaan volgen bij een gespecialiseerde kwekerij aan de voet van de Pyreneeën, waar zij de zure sinaasappelbomen vandaan heeft gehaald die bittere sinaasappelen opleveren. We hebben ze in 2010 geplant en jarenlang gekoesterd. Nu produceren ze eindelijk al het fruit dat we nodig hebben voor onze beroemde bitter orange marmalade.

Het jaar 2010 stond voor ons ook in het teken van de pogroms in Rosarno, in het zuiden van Italië, die eens te meer de uitbuiting in de industriële landbouw aan het licht brachten. Sinaasappelplukkers uit Afrika werden aangevallen en verjaagd nadat zij hun woede hadden geuit over het feit dat zij tot werkloosheid waren gedwongen, terwijl de sinaasappelen aan de bomen hingen te rotten. Samen met het Europees Burgerforum vormden wij een delegatie om de

situatie ter plaatse te onderzoeken. Wij kwamen te weten dat er sprake was van een massale en misdadige verduistering van Europese landbouwsubsidies. Het boekje van onze vriend Jean Dufлот, 'Les oranges ne tombent pas du ciel' (de sinaasap-

pels vallen niet uit de hemel), houdt de herinnering aan dit drama vast. Wij zijn ons bewust van het zeldzame voorrecht dat wij hebben om onze sinaasappels te kunnen plukken zonder onder druk te worden gezet en zonder iemand uit te buiten!

Onze verzameling is blijven groeien, dankzij Angela die links en rechts stekken begon te nemen telkens als ze een boom tegenkwam met vruchten die haar bevielen.

Aanvankelijk dachten we dat de meeste citrusbomen in kassen moesten staan om hier te overleven - maar geleidelijk aan komen we tot de ontdekking dat ze het buiten nog beter doen, dat ze winterhard worden en dat we minder last hebben van plagen. Onze dichte heggen beschermen hen tegen de mistral. Na twee boomrijen in de kas en drie buiten, hebben we zojuist een nieuwe rij toegevoegd in onze velden, voor het eerst uit eigen poncirus-zaden, een onderstam die bijzonder is aangepast aan onze grond. Angela leert ons hoe we ze kunnen enten en we kunnen nu beginnen geënte planten aan te bieden. Na elf jaar is de cirkel rond: we beginnen met onze eigen onderstamzaden en enten deze met stekken die we zelf produceren.

Ooit, in het oude China, schreef de wijze Confucius: "Mijn God, geef mij een huis vol boeken en een tuin met net zoveel citroenen!"

Angela blijft komen en gaan en denkt er nog steeds over om ooit een eigen boomkwekerij te beginnen.

Till Roeskens

Leren in de praktijk

Open deuren

Sinds de oprichting van de eerste coöperatie van Longo Mai is het ontvangen van mensen een deel van ons leven. De deur is altijd open.

Of het nu jonge mensen zijn of oude vrienden, mensen met een universitaire opleiding of schoolverlaters, iedereen komt hier binnen. Nieuwsgierig, hoopvol, zonder papieren, zoekend. Wat ze gemeen hebben is het verlangen om een ander leven te leren kennen dan het leven dat gebaseerd is op pure uitbuiting. Een van hen is Emma. Ze is 17 jaar en groeide op in Bazel.

Emma, je zat afgelopen winter vier maanden op de Mas de Granier in plaats van op school. Waarom? Ik dacht al langer dat er ergens in de wereld toch mensen moesten zijn die revolutionaire ideeën over een ander leven, een andere manier van samenleven in praktijk brengen, mensen die actief een ander leven

leiden. Ik ben gewoon op mijn computer thuis op zoek gegaan. Via omwegen kwam ik uit bij de Montois, de coöperatie in de Zwitserse Jura. Ik ben er drie weken in mijn zomervakantie geweest. De tijd daar inspireerde en motiveerde mij zo om mijn eigen ideeën te volgen, dat ik het geen optie vond om daarna gewoon terug naar school te gaan. Ik had het gevoel dat ik Longo mai beter wilde leren kennen. En ik wil het nu doen, niet ergens later. Ik besloot de school een tijdje te verlaten en naar een andere coöperatie van Longo mai te gaan, gewoon om me er verder in te verdiepen.

Nu is het hoogzomer, een half jaar later. Waarom ben je teruggekomen? Ten eerste, omdat ik het zo erg ge-

Foto Dogan Boztaş

Lisa geeft haar in Longo maï opgedane kennis van lassen aan Emma door.

mist heb hier te zijn. De mensen, de plaats. En omdat ik door terug te gaan naar school, naar de stad, dit contrast weer zo extreem voelde. Hoeveel meer ik hier eigenlijk tot de

bodem van deze dingen kan doordringen. Hoeveel meer ik hier het gevoel heb een leven te leiden met authenticiteit. Deze band met de natuur, deze band met mensen. Ik hou

van de uitwisseling van ideeën, het actieve denken hier.

Wat heb je geleerd tijdens de vier maanden op Mas de Granier?

Ik heb veel tijd in de tuin doorgebracht. Daarover wist ik vroeger niets. Ik heb geoogst, gezaaid, geplant en water gegeven en de kippen, ganzen en eenden verzorgd. Ik heb leren lassen. Dat vond ik echt heel leuk. Ik heb een beetje leren tractor rijden. Ik heb een houten vloer gemaakt samen met mensen die weten hoe ze moeten timmeren.

Je was afgelopen november twee weken in de wolspinnerij in Chante-merle. Wat dreef je de kou in?

In principe was ik zeer geïnteresseerd in het leren kennen van andere coöperaties van Longo maï, want hoewel er veel overeenkomsten zijn, zijn de dingen overal heel verschillend. Maar de belangrijkste reden was dat ik veel over de stad Briançon had gehoord, aan de Frans-Italiaanse grens. De spinnerij ligt vlak bij Briançon. Er komen veel vluchtelingen over de bergen. Ze proberen deze grens in de Alpen over te steken naar Frankrijk of verder Europa in. Ik was daar erg bezorgd over. Ik had gehoord over mensen die zich inzetten om de vluchtelingen op te nemen, om hen te steunen. En dan de per-

versiteit van dit toeristenoord, waar rijke mensen overdag gaan skiën en vluchtelingen 's nachts blootsvoets over de skipiste lopen; dat heeft me zo geraakt en beziggehouden, dat ik daar wel heen wilde, dat ik de mensen die daar actief zijn wilde leren kennen.

Wat doen de mensen daar op het gebied van actieve solidariteit?

Het initiatief heet Maraud. Solidaire mensen gaan de bergen in, vooral 's nachts, om mensen te zoeken die over de grens zijn gekomen, om hen op te vangen en veilig naar beneden te brengen. Het is een zeer gevaarlijke route. En ik was in staat om daaraan deel te nemen. We zijn er 's nachts met de auto heen gereden en hebben er gewandeld. Dat was een extreme ervaring voor mij, omdat, nou ja, het me erg heeft veranderd en het deed mij opnieuw beseffen hoe extreem de situatie is. En de Marauders zijn niet de enigen die daar rondlopen. De gendarmerie en de grenspolitie zijn er ook, rijden rond in hun sneeuwvoertuigen en jagen op mensen. Het was een echte schok voor mij, komend uit Zwitserland en een mooi en bevoorrecht leven leidend. In ieder geval heeft het mij ervan overtuigd dat ik mij verder in deze kwestie wil verdiepen.

Interviewer: Johannes Dahmke

Provence

Lokaal globaal

De eerste Longo maï-coöperatie ontstond in 1973 in de Provençaalse gemeente Limans. Sinds 1982 zitten er ook mensen uit Longo maï in de gemeenteraad. Samen met het dorp hebben we bijvoorbeeld gestreden voor het behoud van de kleuter- en basisschool. Sinds 2020 is Nicolas burgermeester van deze gemeente, die ongeveer 380 inwoners heeft. Nicolas zet zich onder andere in voor een actief milieubeleid.

Milieubeleid is een zaak van mogelijkheden en beperkingen. Dat zijn voornamelijk financiële en politieke beperkingen.

Politiek zijn wij in de minderheid binnen de *Gemeenschap van Gemeentes Forcalquier Montagne de Lure*, een politiek-administratieve instantie van dertien gemeenten, waarvan Forcalquier de belangrijkste is. Aan het hoofd staat een jonge ambitieuze rechtliberaal die persoonlijk bevriend is met de nieuwe president van de Regio PACA. Ons departe-

ment 04, dat van oudsher socialistisch is, is bij de recente regionale verkiezingen met Les Républicains ook naar rechts gegaan.

Het nationale milieubeleid wordt zeer goed gesymboliseerd door de geschiedenis van de Burgerconventie voor het Klimaat. Deze Burgerconventie, geïnitieerd door president Macron, ging in 2019 aan het werk, alle voorstellen werden door dezelfde president een jaar later tot een minimum gereduceerd. Het lokale en regionale milieubeleid van Les

Républicains is eveneens een mix van veel communicatie en vrijblijvend beleid voor vooral grote industriële projecten op gebied van 'alternatieve' energie, afvalinzameling en LED openbare verlichting. Aanvullend wordt er steun beloofd voor de oprichting van biologische kantines of voor het beheer van een lokale Blablacar-carpool.

Voor onze gemeenteraad, in maart 2020 gekozen, net voor het begin van de gezondheids crisis, is niets gegaan zoals gepland! De openbare

vergaderingen waarop wij onze aanpak dachten te baseren, konden niet worden uitgevoerd. Een gezamenlijk beleid met de Gemeenschap van Gemeentes was moeilijk haalbaar, wij moesten onze doelstellingen herzien en ze opnieuw afstemmen op onze omgeving en op onze financiële situatie. Die is op zich niet zo slecht, maar wel al beperkt door tal van noodzakelijke projecten en openbare werken, zoals een nieuwe waterzuiveringsinstallatie, een renovatie van de kerk, een weg die moet worden onderhouden, sociale woningen die beter geïsoleerd moeten worden... Op de agenda van de gemeente voor 2022 staat een project om ons schoolplein te beplanten. Dat is momenteel helemaal geasfalteerd en zo vrolijk als een kazerneterrein. Het Regionaal Natuurpark van de Luberon heeft samen met het regionale waterschap een oproep gedaan aan de gemeenten om 70 tot 80% van zulke initiatieven te financieren. Het doel is het beheer van het regenwater te verbeteren, met talrijke positieve effecten voor de scholieren en de omwonenden, zoals een frissere, koelere lucht door de aanleg van gezellige groene ruimten. De experimenten die de afgelopen tien jaar in tal van scholen in Frankrijk en België zijn uitgevoerd, hebben de positieve uitwerking van vergroening op de atmosfeer in de klassen aangetoond. Ook de leerlingen en hun ouders nemen deel aan het project. Dit alles is gebeurt in samenwerking met een adviesbureau dat zich in deze initiatieven heeft gespecialiseerd. Het gedeeltelijke weghalen van het asfalt aan de straatkanten en de totale vergroening van de pleinen in het hele dorp is een project waarvoor

In juni werd het einde van het schooljaar gevierd in Limans.

wij nog technische en administratieve adviezen zoeken. In onze dorpen, vol met oude huizen, waren keitjes voor de straten en de openbare pleinen het meest geschikt om de aarde te laten ademen. Momenteel sluit het asfalt de vochtigheid van de bodem in en die probeert vervolgens te ontsnappen via de muren van oude gebouwen. En op het gebied van esthetiek en sfeer zouden we allemaal iets te winnen hebben.

Aan het einde van de Covid-lockdown ontstonden begin van deze zomer in Limans twee burgerinitiatieven. Het eerste stelt voor een collectief kippenhok te installeren, het tweede wil een gemeenschappelijke tuin aanleggen, verbonden met de organisatie van het collectief inkopen van levensmiddelen. Deze wensen zijn naar vorm en inhoud vergelijk-

baar met een van onze verkiezingsvoorstellen voor de aanleg van een gemeenschappelijke boomgaard. Het blijft zaak de communicatie tussen het gemeentehuis en de bevolking van Limans zo levendig mogelijk te houden. Alleen zo kunnen we daden bij woorden voegen.

Met een zekere scepsis tegenover de nieuwe industriële, ecologische, deugdzaam en democratische horizon op nationaal niveau, lijken in Limans de ideeën voor een soort overlevingsstrategie op gemeentelijk niveau voor veel van de inwoners urgenter en realistischer. En dat midden in de periode van 'afstand houden'! Rare jongens, die mensen uit Limans - en ik ben hun burgemeester.

Nicolas Furet

Provence

De krekkel en de mier

De Longo mai-coöperatie in Limans (Provence) is de grootste van onze beweging, en ook de meest gediversifieerde.

Onze oude combine heeft het na dertig dienstjaren helaas deze zomer echt opgegeven. Gelukkig kwam een boer uit de omgeving te hulp.

De ongeveer honderd inwoners die de 300 hectare van de Zinzineheuvel bewonen, hebben het erg druk wanneer het zomerseizoen aanbreekt. Naast deze mensen zijn er vrienden en families die voor hun vakantie op bezoek komen, maar ook veel mensen die graag kennis willen maken met speciale vaardigheden en een collectief leven dat zo anders is dan hun gebruikelijke manier van leven. De zomer begon met een groot feest in het amfiteater van Grange Neuve. Bijna duizend mensen kwamen de 40e verjaardag vieren van Radio Zinzine, het radiostation. Veertig jaar ononderbroken uitzendingen werden een weekend lang gevierd met muziek, theater, film en kunst. De sfeer was zeer hartelijk, veel bekenden die elkaars pad kruisten in de loop van deze geschiedenis kwamen elkaar hier weer tegen. Drie weken later vond er in het amfiteater een concert van klassieke muziek plaats en 4 augustus vierden we de nacht van de afschaffing van de privileges tijdens de Franse revolutie van 1789. Maar het seizoen was in vele opzichten ook moeilijk. Het weer hielp niet mee, want door de late en veelvuldige regens konden we pas heel laat hooien en rijpte het graan erg langzaam. De sanitaire omstandigheden maakten het moeilijk de huisjes in het vakantiedorp Les Magnans te

verhuren en ook de regionale markten, waar we onze producten verkopen, vonden vaak niet plaats. Te midden van dit alles hadden we pech bij de graanoogst met een motorstoring van onze oude combine, die eigenlijk nog goed bruikbaar is. Uiteindelijk kwamen de wilde zwijnen, hongerig van het slechte seizoen, onze tuinen bezoeken en onze tomaten proeven. Wat een pech. En toch kunnen we zeggen dat we niets gemist hebben. De tuinen waren inderdaad prachtig, het fruit was minder talrijk maar nog steeds overvloedig, op de bouw kwamen we goed op gang en ons watersysteem werd vernieuwd. Bovendien hebben we nieuwe zonnepanelen op de zaadgoedschuur, een voorbode van een serie bijdetijdse energie-installaties die hoognodig zijn. Het valt nog te bezien hoe wij het komende seizoen zullen aanpakken, nog steeds geconfronteerd met Covid-19, de klimatologische problemen, een voortdurende renovatie van onze gebouwen en de duidelijke generatiewisseling. En ja, het 50-jarig bestaan van de coöperatie nadert met rasse schreden in 2023 en als ouderdom plaats kan maken voor wijsheid, hebben we toch een sterke vitaliteit nodig om ons mooie experiment in leven te houden.

Max Dautel

Provence

Geen water te diep

"In een rivier is het water dat u aanraakt het laatste van wat er voorbij stroomt en het eerste van wat er voorbij gaat stromen. Zo is het ook met de tijd." Leonardo da Vinci

Na meer dan veertig jaar werd het tijd ons drinkwaternet te vernieuwen. Toen wij in 1973 in Limans aankwamen, beschikte alleen de boerderij Pigeonnier over kleine bronnen die werden afgetapt en gekanaliseerd. Grange Neuve was op geen enkele bron aangesloten en in Saint-Hippolyte was er te weinig water, ondanks de aanwezigheid van twee bronnen. Daarom hadden we de eerste tien jaar niet genoeg water voor onze dagelijkse consumptie, vooral omdat we onze weinige groenten zo veel mogelijk water gaven... druppelsgewijs wel te verstaan. Ondanks de nieuwe bron die in de buurt van Grange Neuve werd gevonden, de komst van verschillende wichelroedeloopers en onze inspanningen om het water beter op te vangen, waren de resultaten om verbetering te brengen in deze situatie nogal teleurstellend. In 1980 dachten we uit de problemen te zijn met de installatie van een tamelijk groot drinkwaternet, aangesloten op een nieuwe waterboring in Saint-Hippolyte. Maar half juli van datzelfde jaar kwam daar praktisch niets meer uit!

Pas twee of drie jaar later vonden wij een bevredigende oplossing, door te boren in de bedding van de Laye, het riviertje dat aan de voet van onze heuvel stroomt. In de zomer hadden we nu genoeg water zolang we er zuinig mee omgingen, hoewel het in jaren van grotere droogte, zoals 2017, moeilijker was om in al onze behoeften te voorzien.

Afgezien van onderhoud en vervanging van de pompen werkte dit systeem zonder grote veranderingen tot 2020, toen we de waterreservoirs bouwden. Nu slaan we water voor irrigatie vóór het droge seizoen op in drie grote vijvers, en in de zomer pompen we alleen drinkwater op voor huishoudelijk gebruik en voor de dieren.

De renovatie van het drinkwaternet startte begin 2020. We vervingen het oude, lekkende reservoir in Saint-Hippolyte en voegden er een overloopleiding aan toe die nu uitmondt in een van de grote vijvers. Dit jaar beginnen we met de vernieuwing van het reservoir van Grange Neuve, dat ook dateert uit de beginjaren van de coöperatie. Net als de tank van Saint-Hippolyte plaatsen we het nieuwe reservoir iets hoger, zodat er ook zonder extra drukpomp genoeg druk op de leiding staat.

Dankzij dit drinkwaternet, dat meer dan 3,5 km lang is, en dankzij de installatie van vier pompen, kunnen wij het water nu over een hoogteverschil van 260 meter van de boorput aan de oever van de Laye naar Saint-Hippolyte en zelfs bovenop de Zinzineheuvel brengen.

Er moeten nog enkele leidingen worden vervangen omdat hun capaciteit te beperkt is, evenals enkele waterafsluiters, zodat delen van het net kunnen worden afgesloten om het opsporen van eventuele lekkages te vergemakkelijken.

In onze regio, die regelmatig periodes van droogte doormaakt, blijft drinkwater een essentiële kwestie, die onze volle aandacht moet krijgen.

Valentina Malli

De vijver bij de Pigeonnier, een van de drie nieuwe waterreservoirs voor de irrigatie van de gewassen.

Frankrijk

Wat zullen we eten?

Met de vereniging "La Caillasse" ontstaat er een netwerk tussen steden en het platteland voor de verdeling van kwaliteitsproducten.

Het project is gebaseerd op een paradox. Enerzijds is in de grote steden, voornamelijk in de volkswijken, de toegang tot kwaliteitsvoedsel zeer beperkt en zeker niet vanzelfsprekend. Hoge prijzen, een gebrekkig aanbod en het ontbreken van toegang tot landbouwgronden zijn daar de oorzaken van. Anderzijds voelen veel boeren in de Val de Durance (Zuidoost Frankrijk) zich geïsoleerd.

"Meer aardappels, minder beton". Ook de strijd tegen de toenemende bebouwing van landbouwgronden is een thema van La Caillasse.

Weliswaar wordt dit gebied door snelwegen in het oosten en het westen doorkruist, maar het landschap valt ten prooi aan woestijnvorming en de landbouwgronden die vroeger intensief werden bewerkt, zijn overgeleverd aan speculatie.

De vereniging La Caillasse wordt geleid en beheerd door een *Collège Solidaire* en is collectief en horizontaal georganiseerd. De betrokkenheid van de leden bij de vereniging is uitsluitend vrijwillig. De vereniging is ontstaan uit een ontmoeting tussen mensen die betrokken zijn bij verschillende projecten rond voedsel en boeren uit de Val de Durance. Het netwerk bestaat sinds bijna 3 jaar en groeit permanent rond de gemeenschappelijke kantines, de gratis

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Elke Furet, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo maï
Amerbos 528
1025 XT Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705

maaltijden, de organisatie van de distributie van voedselpakketten in kansarme wijken van Marseille en in de opvangcentra voor vluchtelingen in de Alpes de Haute-Provence. Het gaat erom tuinders en graantelers te betrekken bij deze menselijke, politieke en solidaire uitwisselingen. Om samen voedsel te produceren en het te delen. Het is een manier om de politieke strijd materieel te steunen en de inzet van collectieven en verenigingen concreet aan te moedigen. De acht leden van de vereniging werken met grote vastberadenheid. Ze zien hun activiteiten in het kader van de politieke, sociale en ecologische strijd in onze contreien. Het gaat hier om landbouwvraagstukken (landroof, speculatie), stedelijke vraagstukken (verpaupering van volkswijken, gebrek aan toegang tot land) en solidariteitskwesies (sluiting van grenzen, steun aan migranten).

Met de enthousiaste steun van stadsbewoners die hen een handje kwamen helpen, hebben de leden van de vereniging in 2020 op meerdere grote velden collectief aardappelen, pompoenen, uien en knoflook geteeld. Verlaten olijfbomen en wijnstokken werden in orde gebracht en

Zwitserland

Op de bres staan

Longo maï heeft zich van meet af aan ingezet voor een goede opvang van vluchtelingen. We richten ons bij voorkeur op kleinschalige, op de mensen afgestemde structuren, zoals die op gemeentelijk niveau bestaan.

Met de 'Actie Vrijplaats' voor vluchtelingen uit Chili, die wij mede hebben geïnitieerd, konden na de militaire staatsgreep in september 1973 meer dan 2000 vervolgd uit het Latijns-Amerikaanse land naar Zwitserland reizen. Dit was alleen mogelijk dankzij de grote bereidheid van particulieren, gemeentes en kerken om vluchtelingen op te nemen. Destijds weigerde de regering alle medewerking.

Tot op de dag van vandaag onderhouden wij contacten met meerdere mensen die de gemeenteraad van hun stad of dorp ervan hadden overtuigd de vluchtelingen te aanvaarden. Dat is lang geleden, maar het idee is nog steeds relevant. Zo waren we verheugd over de alliantie 'Steden en gemeentes voor de opvang van vluchtelingen', opgericht in de vroege zomer van 2020. Veel Zwitserse hulporganisaties, kerken en tienduizenden burgers hadden grote bezorgdheid geuit over de onhoudbare toestanden in de Griekse vluchtelingenkampen, bijvoorbeeld op het eiland Lesbos.

Vluchtelingen welkom

De zestien steden en gemeentes die momenteel aan de alliantie deelnemen, willen dat Zwitserland meer vluchtelingen opneemt en zijn bereid

Met vereende krachten worden aardappelen geoogst voor de solidaire voedselverdeling in de streek.

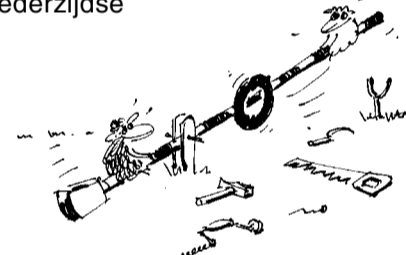
in verlaten boomgaarden plukte men fruit om vruchtensap te persen. Elke maand organiseren ze een inzameling bij de boeren om voedseloverschotten op te halen, ter aanvulling op hun eigen oogsten, om verschillende verenigingen, opvangcentra voor migranten en politieke acties te bevoorraden via een distributienetwerk. Het is een konvooi dat door de Val de Durance rijdt, langs de Longo maï-coöperaties Mas de Granier en Cabrery, om de levensmiddelen naar de distributiecentra te vervoeren. Dankzij hun aanwezigheid en hun werk is vandaag in de hele Luberon een stevig netwerk van boeren en boerinnen ontstaan dat wederzijdse

hulp en steun verstrekt.

De vereniging tracht beetje bij beetje financiële autonomie te verwerven met de productie van wijn en sap, om zo het voedselgedeelte van haar activiteiten te financieren. In samenwerking met de Cabrery, onze coöperatie voor wijnbouw en wijnproductie, is het idee ontstaan dat door uitwisseling van materieel en kennis deze projecten van de groep kunnen worden ondersteund.

Longo maï steunt La Caillasse bij de opbouw van een duurzaam economisch model, een onmisbare basis voor de ontplooiing van de talrijke solidaire activiteiten die ons verbinden.

Lucile Larvaron

kader van gezinsherenigingen die wettelijk toch al verplicht waren.

Samenwerking nodig

In 1974/75 moest de regering toch toegeven, omdat de 'Actie Vrijplaats' - in een uiting van burgerlijke ongehoorzaamheid - de vluchtelingen gewoon het land had binnengebracht en zij niet meer konden worden teruggestuurd.

Maar vandaag is geen van de mensen die hen willen opvangen op zoek naar een confrontatie met de federale overheid. Door de pandemie maken we al een moeilijke periode door, zo is de redenering, en daarom streeft men naar een gezamenlijke aanpak. Het gemeenteraadslid van Bern, Franziska Teuscher, legt uit: "De steden willen samen met de federale regering pragmatische manieren vinden om meer vluchtelingen op te nemen en deze mensen te verdelen over de steden en gemeentes die bereid zijn hen op te nemen."

Over de hele wereld moeten steeds meer mensen bescherming zoeken tegen vervolging, hongersnood en rampen. We zouden veel meer kunnen doen om hen te helpen dan we tot nu toe hebben gedaan. Wanneer zal ook de Zwitserse regering hiervan overtuigd zijn?

Michael Rössler